

Αιτήματα του αναιρεσιόντος

Ο αναιρεσιών ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Σεπτεμβρίου 2007 στην υπόθεση T-250/04· να κρίνει ότι η παράνομη απόρριψη της υποψηφιότητας του P. Combescot στον διαγωνισμό για την πλήρωση της θέσεως του προϊστάμενου της Αντιπροσωπείας στην Κολομβία του προκάλεσε επαγγελματική βλάβη και βλάβη της υγείας του· να καθορίσει κατ' άλλον τρόπο την ηθική βλάβη, προβαίνοντας ακολούθως στον καθορισμό του προσήκοντος ποσού της αποζημίωσης που του οφείλεται· κατά συνέπεια, να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδικώς και επαναλαμβάνει εν προκειμένω: «να αναγνωρίσει ότι λόγω της παράνομης απόφασης περί αποκλεισμού του από τον διαγωνισμό, ο P. Combescot υπέστη βλάβη στην προσωπικότητά του και στην επαγγελματική του ζωή, με σοβαρό αντίκτυπο στην ψυχική του ισορροπία· να του επιδικάσει, ως αποζημίωση, το ποσό των 100 000 ευρώ»
- να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αίτηση αναιρέσεως στρέφεται κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρο τμήμα) της 12ης Σεπτεμβρίου 2007 στην υπόθεση T-250/04, που εκδόθηκε επί προσφυγής του μονίμου υπαλλήλου Philippe Combescot κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η εν λόγω προσφυγή αφορούσε τον αποκλεισμό του Philippe Combescot, τότε αποσπασμένου συμβούλου στη Γουατεμάλα, από τον διαγωνισμό COM/091/03 για την πλήρωση της θέσεως του προϊσταμένου της Αντιπροσωπείας στην Κολομβία (στο εξής: απόφαση περί αποκλεισμού).

Το Πρωτοδικείο έκρινε την απόφαση αυτή παράνομη και, κατά συνέπεια, ικανή να δικαιολογήσει το αίτημα αποζημίωσης που είχε υποβάλει ο αναιρεσιών, δεν δέχθηκε όμως ότι ο P. Combescot είχε υποστεί επαγγελματική βλάβη και βλάβη της υγείας του και περιορίστηκε να αναγνωρίσει την ύπαρξη ηθικής βλάβης, χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση, για την οποία επιδικάσε στον υπάλληλο αποζημίωση ύψους 3 000 ευρώ.

Με την παρούσα αίτηση αναιρέσεως, οι δικηγόροι του P. Combescot ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο μέτρο που δεν δέχεται την ύπαρξη επαγγελματικής βλάβης και βλάβης της υγείας του P. Combescot και καθορίζει, κατά συνέπεια, το ύψος της αποζημίωσης αποκλειστικά σε συνάρτηση με την προμηθεύσιμη ηθική βλάβη. Συνεπώς, ζητείται από το Δικαστήριο να κρίνει ότι ο υπάλληλος, εξ αιτίας του παράνομου αποκλεισμού του από τον διαγωνισμό, υπέστη προφανή ζημία στη σταδιοδρομία του και στην επαγγελματική του υπόληψη και, εν πάση περιπτώσει, να κρίνει ότι η απόφαση περί αποκλεισμού του προξένησε ταλαιπωρία και ψυχικό πόνο που τον οδήγησε σε σοβαρή κατάθλιψη, αποδεικνυόμενη με πιστοποιητικά και, κυρίως, διαπιστωθείσα από το όργανο μέσω των ειδικών επιστημόνων της εμπιστοσύνης του. Εν πάση περιπτώσει, ο αναιρεσιών ζητεί από το Δικαστήριο να εκτιμήσει συνολικά τα πραγματικά περιστατικά που χαρακτηρίζουν την υπόθεση, θεωρώντας τα ικανά να οδηγήσουν σε εκτίμηση της ηθικής βλάβης — κατά δίκαιη κρίση — σε ποσό σαφώς υψηλότερο, ευθέως ανάλογο τόσο των προοπτικών σταδιοδρομίας τις οποίες στέρησε

στον υπάλληλο η απόφαση περί αποκλεισμού όσο και των ενόνητων σοβαρών επιπτώσεων της αποφάσεως.

Ο αναιρεσιών επαναλαμβάνει, ως εκ τούτου, το αίτημα αποζημίωσης, όπως το είχε διατυπώσει με τα αιτήματα της προσφυγής.

Ο αναιρεσιών αμφισβητεί τα συμπεράσματα του Πρωτοδικείου σχετικά με ασάφεια της επαγγελματικής βλάβης, υπογραμμίζοντας, εξάλλου, ότι ουδέποτε του δόθηκε η πληροφορία που ζήτησε όσον αφορά τα κριτήρια επιλογής τα οποία εφάρμοσε η Επιτροπή για να επιλέξει τον προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας στην Κολομβία.

Όσον αφορά την αποζημίωση λόγω βλάβης της υγείας, η απόδειξη της επιπτώσεως της παράνομης συμπεριφοράς στην κατάσταση της υγείας του P. Combescot προκύπτει από τη χρονική σύμπτωσή τους. Ο αποκλεισμός από τον διαγωνισμό αποτελεί, άλλωστε, την τελευταία μιας σειράς καταπιεστικών συμπεριφορών της Επιτροπής έναντι του υπαλλήλου. Σχετικά με τον καθορισμό της ηθικής βλάβης, τέλος, ο αναιρεσιών ζητεί την προσήκουσα εκτίμησή του, βάσει των κριτηρίων της κατά δίκαιη κρίση εκτίμησης της ζημίας, λαμβανομένων υπόψη των βλαπτικών συνεπειών από πλευράς του ψυχικού άγχους και της στενοχώριας που προκάλεσε στον υπάλληλο η απόφασή περί αποκλεισμού του από τον διαγωνισμό.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) στις 28 Νοεμβρίου 2007 — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG κατά Franz Hauswirth GmbH

(Υπόθεση C-529/07)

(2008/C 37/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

Εναγόμενη: Franz Hauswirth GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (¹), να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο καταθέτης αιτήσεως κοινοτικού σήματος πρέπει να θεωρείται κακόπιστος στην περίπτωση που κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως γνωρίζει ότι κάποιος ανταγωνιστής του χρησιμοποιεί σε ένα (τουλάχιστον) κράτος μέλος το ίδιο ή παρεμφερές σε βαθμό συγχύσεως σημείο για τα ίδια ή παρεμφερή προϊόντα ή υπηρεσίες, και καταθέτει την αίτηση κοινοτικού σήματος προκειμένου να εμποδίσει τον ανταγωνιστή του να εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το εν λόγω σημείο;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Πρέπει να θεωρείται κακόπιστος ο καταθέτης αιτήσεως κοινοτικού σήματος στην περίπτωση που καταθέτει την αίτηση προκειμένου να εμποδίσει ανταγωνιστή να εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το σημείο, μολονότι κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως γνωρίζει ή πρέπει να γνωρίζει ότι ο ανταγωνιστής έχει ήδη αποκτήσει «σημαντικά δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας» δια της χρήσεως του ίδιου ή παρεμφερούς σημείου για τα ίδια ή παρεμφερή σε βαθμό συγχύσεως προϊόντα ή υπηρεσίες;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1 ή στο ερώτημα 2:

Πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν υπάρχει κακή πίστη στην περίπτωση που το σημείο του καταθέτη αιτήσεως κοινοτικού σήματος έχει ήδη επικρατήσει στις συναλλαγές και, ως εκ τούτου, προστατεύεται βάσει των διατάξεων περί αθέμιτου ανταγωνισμού;

(¹) ΕΕ 1994, L 11, σ. 1.

Προσφυγή της 29ης Νοεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-530/07)

(2008/C 37/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: S. Pardo Quintillán και G. Braga da Cruz)

Καθής: Πορτογαλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία,

α) μη έχοντας εξοπλίσει με αποχετευτικά δίκτυα, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 3 της οδηγίας 91/271/ΕΟΚ (¹) του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1991, για την επεξεργασία των αστικών λυμάτων, τους οικισμούς Angra do Heroísmo, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Costa de Aveiro, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Róvoa do Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — Cidade, Vila Real και

β) μη έχοντας υποβάλει σε δευτεροβάθμια ή σε ισοδύναμη επεξεργασία, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 4 της ίδιας οδηγίας, τα αστικά λύματα των οικισμών Alto Nabão, Alverca, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Carvoeiro, Costa da Caparica/Trafaria, Costa de Aveiro, Costa Oeste, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Fundão/Alcaria, Lisboa,

Matosinhos, Milfontes, Moledo/Áncora/Afife, Nazaré/Famalicao, Pedrógão Grande, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Róvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Nova de Gaia/Douro Nordeste, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — Cidade, Vila Franca de Xira, Vila Real,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3 και 4 της προαναφερθείσας οδηγίας 91/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1991, για την επεξεργασία των αστικών λυμάτων·

— να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Τα κράτη μέλη υπεχρεούνται να μεριμνήσουν ώστε, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2000 το αργότερο, όλοι οι οικισμοί με ισοδύναμο πληθυσμό (ι.π.) άνω των 15 000 και, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 το αργότερο, οι οικισμοί με ι.π. μεταξύ 2 000 και 15 000, να διαθέτουν δίκτυα αποχέτευσης αστικών λυμάτων.

Από την άλλη πλευρά, το άρθρο 4 της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε τα αστικά λύματα που διοχετεύονται σε αποχετευτικά δίκτυα να υποβάλλονται, πριν από την απόρριψή τους, σε δευτεροβάθμια ή σε ισοδύναμη επεξεργασία, ως εξής:

— το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 2000, για όλες τις απορρίψεις λυμάτων από οικισμούς με ι.π. άνω των 15 000,

— το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, για όλες τις απορρίψεις λυμάτων από οικισμούς με ι.π. μεταξύ 10 000 και 15 000,

— το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, για τα λύματα που αποβάλλονται σε γλυκά ύδατα και σε εκβολές ποταμών, από οικισμούς με ι.π. μεταξύ 2 000 και 10 000.

[...]

(¹) ΕΕ 1991, L 135, σ. 40.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) στις 29 Νοεμβρίου 2007 — Fachverband der Buch- und Mediawirtschaft κατά LIBRO Handelsgesellschaft mbH

(Υπόθεση C-531/07)

(2008/C 37/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof